

дай
и бегай,
ако те прашатъ:
— не знамъ —
слушашъ ли —
„А мене,
мене? . . . “
— На пролетъ,
на пролети! . . —

Згинаа.

Диме

не отвори уста.

Съза му раскваси око.

II

Уще зракъ не скорналъ роса,
в глуви зори подбралъ стадо,
лепъ у торба, нога боса,
низъ шупелка рони гради ;

Свири Диме, молкне славей,
гранки шушкатъ, буки кърцатъ,
гърло горско грутка дави,
тага скришна полни сърце !

Гласъ се топи, мака расне,
сърце младо беръ не бере,
гласъ се топи, детство гасне,
мака темна нема мера!...

III

И така

день

по день

се кубатъ,

се нижатъ,

се лижатъ

дните,

како руба

на аргатски гърбъ.